

## ФІЛОСОФІЯ КУЛЬТУРИ

УДК 306.647.5 (=11/=8)

ЕТНІЧНА ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК НЕОБХІДНІСТЬ ПОЗИТИВНОГО  
СПРИЙНЯТТЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ

© АКСЬОНОВА, ВІРА

Льотна академія НАУ (Кропивницький, Україна)  
E-mail: sklo\_iz@ukr.net, ORCID: 0000-0001-9615-9339

В статті дається аналіз етнічної толерантності під час розвитку інформаційного суспільства, за атрибутивною характеристикою життєдіяльності суспільства, що проникає в освітосферу і є однією з головних задач націотворення, - в сучасних умовах головною метою української держави, повинно стати – суб'єктом виконання моделі освітоцентризму, - як чинник гуманітаризації кризового суспільства, котре встановлює сутність опредметнених ідеалів української ідеї. Метою статті є відображення феномену етнічної толерантності, - істотної риси процесів сучасного націотворення: виникнення контурів глобального інформаційного суспільства, як складного соціального і суперечливого феномену в сучасних умовах державотворення, в основі якого є становлення гуманітарної концептуалізації. Термін «комунікативно-інформаційне суспільство» включає в себе глобальну уніфіковану інформаційну індустрію, для розвитку якої необхідний розвиток освітосфери (сфери освітоцентризму). В Україні створюється єдиний соціокультурний простір – глобальна мережа Інтернет, зростає все більша роль засобів теле-і радіокомунікацій, що сприяє розвитку мережевого та онлайн-суспільства. **Результати статті** Як слідує з аналізу наведеного не випадково освітосфера розглядається, - як новий соціальний концепт соціокультурної комунікації в умовах глобального інформаційного суспільства. Етнічна толерантність у сучасних умовах впливає на трансформацію соціуму, у якому відбулася реактуалізація явища «переходу» малоросійського етносу в українську політичну націю; котрий як історичний етнос існував ще у Середні віки у формі держави Київської Русі, який сьогодні починає активно розвиватись у процесі розвитку європейського спрямування Української Держави. **Ключові слова:** етнічність, толерантність, дух української політичної нації, освітоцентризм, гуманітаризація, інформаційно-комунікаційний дискурс, козакофільство, ціннісність.

**Постановка проблеми.** В сучасних умовах системи постмодерного освітотворення етнічна толерантність відноситься до характерних ознак і рис гуманітаризації інформаційного суспільства. Націотворення можливо віднести, до формування єдиного інформаційно-комунікаційного простору України, до частини світового європейського простору, оскільки наша боротьба передбачає повноправну участь України у процесах інформаційної та економічної інтеграції регіонів, країн і народів. **Мета статті** – Завдяки концептуалізації; відтворюється зв'язок

мислення і тропів, концепт козакофільства віддаляє хаос мовного середовища від конкретної екзистенції культурного існування, демонструє багатоманітність творчої індивідуальності, підкреслює соборну суверенність кожної регіональної «монади».

Концепт етнічної толерантності – свого роду «охоронна грамота» будь-якої патріотичної креативності, коли харизматична особистість бере на себе функції наставника, що дозволяє опредметнити процеси постмодернізаційного смислопородження

і «сміслоуловлювання», залишаючи за державницьким смислом суб'єктивний (особистісний) характер. У контексті концептуалізації освітосфера = ноосфера = семіосфера = техносфера відбувається акцентуація майбутнього фахівця на феномени: націотворення (сфера етносоціальна), раціональність (ноосфера), знаковість, смисл, значення впливу «культурала» на інформацію (семіосфера), гуманістично-філософська інструментальність (соціокультурна сфера) (Р. Абдеєв, В. Бех, Є. Борінштейн).

Продовжуючи ряд взаємодії термінів – техносфера, антропосфера, соціосфера, ми можемо означити планетарну = глобальну сферу природи і суспільства, у межах якої розумна козакофільська діяльність стає головним визначальним фактором сталого розвитку. Соціокультурна комунікація є визначальним фактором розвитку; в Україні вона, виступає найважливішим гуманітарним ресурсом суспільства і засобом побудови «знаннєвого суспільства» поряд з матеріальними і енергетичними ресурсами планетарного значення. Розширення сфери дії «культурала» є прискорення інноваційності інформаційних процесів гуманітарного значення; у XXI ст. соціокультурна комунікація перетворює на наших очах техносферу в інформаційне середовище, посилює дух інтеракції (між людьми і обладнанням - в оптимальному розумінні феноменології інформаційного простору), що вміщує оптимальний зміст накопичених знань. Знання-techne (часткове, технологічне знання) також стає інтелегібельним інструментом вираження і втілення пізнавально-творчого знання-episteme (загального, філософського знання), у чому і проявляється феноменологія суті гіпертрансформатизму соціокультурної сфери. Питання про феномен козакофільства торкається трансцендентних ресурсів творчості, - впливає на онтологію інформаційно-телекомунікаційних технологій: «суспільство знання» є головною умовою

добробуту кожної людини, і, держава в цілому стає «знання-отримувачем», отримані знання у результаті безперешкодного доступу до інформації, відтворюють «культурала» і вміння з ним працювати. Глобальне суспільство тоді ефективне, коли обмін інформацією не буде мати ні часових, ні просторових, ні мовних чи політичних кордонів; за допомогою наукової обробки даних і підтримки її носіїв; інноваційні знання будуть сприйматися у більш обґрунтованих рішеннях з метою покращення якості життя у всіх аспектах суспільства, яке, з однієї сторони, сприяє взаємопроникненню культур, а, з іншої, - відкриває кожному товариству нові можливості для самореалізації.

«Кризове суспільство» є ознака умов становлення інформаційного етапу і сьогодні отримує назву «суспільство довічного навчання», тому що в ньому не все населення позитивно сприймає необхідність вчитися все своє активне трудове життя. Інформаційна революція, свідками якої ми є, вирішує одні завдання і ставить перед суспільством інші. Це, наприклад, проблема інформаційних перенавантажень, неможливість засвоїти і переробити колосальні обсяги інформації, устежити за проявами насильства, ксенофобії або за всіма нововведеннями, що призводить до відставання та дисбалансу всієї системи. В сучасних умовах постмодерного освітотворення до характерних ознак і рис гуманітаризації інформаційного суспільства слід віднести, як формування єдиного інформаційно-комунікаційного простору України, - частини світового інформаційного простору, так і боротьбу за повноправну участь України у процесах інформаційної та економічної інтеграції регіонів, країн і народів. Становлення «постмодерної особистості» і в наступному часі обумовлює домінування в економіці нових технологічних укладів, які базуються на масовому використанні перспективних і гуманітарних, і інформаційних технологій, засобів обчислювальної техніки і телекомунікацій; створення і

розвиток сектору інформаційного та гуманітарного знання як факторів оновлення виробництва, значне доповнення до ринків природних ресурсів, праці і капіталу. Перехід інформаційних ресурсів кризового суспільства у реальні ресурси прискорення соціально-економічного та духовного розвитку, є фактичне задоволення потреб суспільства в інформаційних продуктах, тобто в європейських цінностях.

Мета проекту «культура толерантності» – з'ясувати актуалізацію пошуку сенсу національної ідеї в процесі втілення гуманістики європейських цінностей у душі лицарського служіння ідеалам козакофільства в освітосфері під час переходу від губерньської Малоросії до її радянського аналогу в Україні в період становлення сталінізму, - обумовлює історичний вимір творчості видатного педагога Антона Макаренка – носія власного типу тлумачення козакофільства, так чи інакше пов'язаного з оптимізмом громадської «боротьби за суверенітет», оскільки філософія свободи допомогла зберегти дух етносоціальної єдності, долаючи примітивний погляд на трансценденцію козакофілів, демократів і патріотів. Йде трансцендентне «розуміння апофеозу вільного буття». Європейська цивілізація відтворює поміркованих прихильників еволюції історії опору сталінізму, висвітлюючи буття в усій його абстрактній містичності, використовує соціологічну форму метафізичного запитання: «До питань такого гатунку належать наступні: «Що є Я?», «Що є не - Я?», тобто світ; «Що є над - Я», тобто Абсолют ...

Постнекласична традиція козакофільства вписується в онтологему спадщини А. С. Макаренка, створює умоглядне філософсько-виховне вчення, яке висвітлює дух свободи Вічно сущого, зокрема найзагальніші види буття (Бог, світ, янголи, дух), оскільки метафізичний аналіз (Ю. Бохенський, Ж. Марітен, Іван Павло II та ін.), конструює духовне буття свободи через субстанцію, її невід'ємні

властивості - атрибути (Б. Спіноза, Р. Декарт, І. Ньютон, Г. Галілей, Г. Лейбниць, Б. Паскаль). Поняття буття, абсолютного часу і простору, А. С. Макаренко розглядає в руслі новітньої постнекласичної традиції, творчо осмислюючи досвід поєднання філософії, метафізики, гуманістики для універсальної відповіді на питання: «Чому історичний народ, котрий має значну чисельність, оригінальний внесок у європейську цивілізацію, майже до кінця 30-х років XX ст., мав статус лише «борця за самостійність». Метафізичне пізнання важливе для збагачення духом патріотизму філософії національної ідеї, що з'ясовує досвід етноцентризму, стилів громадянського інтерпретування досвіду національного самовизначення.

Випадково чи ні ми називаємо своє людське існування буттям, Dasein? Dasein – існування: створює через це слово назву людської істоти (людини, як носія енергії вільнодумства) (М. Гайдеггер). З приводу окремих педагогічних ідей А. Макаренка (але навколо козакофільства конкретно? - Авт.) треба вести полеміку. В той же час не можна замовчувати з чим конкретно той полемізує. Дотепер відомо про те, що апологети етнічного націоналізму в освітосфері (Г. Ващенко у 1955р. у журналі «Визвольний шлях») узагальнили своє негативне ставлення до спадку А. Макаренка, як апофеозу радянського досвіду. Еклектично поєднав одиничне, загальне та особливе, хоча абстрактної істини не може бути, що навіть спостерігається за дуалістикою пізнання людини в методології освітосфери нескореної України.

Антон Макаренко пройшов важкий шлях від творчого осмислення спадку античної (середньовічної) доби – потім до розуміння філософом життя П. Могили, Г. Сковороди, М. Сервантеса, А. Коменського, М. Пирогова, К. Ушинського до Я за суттю юнацького колективу. «Педагогічна поема» Антона Макаренка містить у собі потужний гуманістичний потенціал борців УНР, ЗУНР, Кубані, створив козакофільсько-колективістську модель гуманістики у

дусі чеснот М. Гоголя, Т. Шевченка, - дуже допомогла йому у надзвичайно складних умовах (сталінського режимного характеру), оскільки в його моделі етнічної толерантності є ключове для втілення гуманістики у простір освіти. Він прагнув виховати повноцінних європейських громадян (ввічливість, шляхетність лицарського сполучення людиновимірності виховання з високою продуктивною працею та козацьким самоврядуванням), чим засвідчує про гуманістичний зміст боротьби за еволюцію соціокультурного світу, всього соборного тіла Вітчизни (українці – патріоти, як носії пасіонарності; звичайні хошли прагматики, малороси націоналісти).

Цивілізовані патріоти поважали А. С. Макаренку за цілісну гуманістичну модель виховання, хошли - за її зв'язок з народною педагогікою, малороси – за те, що він толерантно та приховано пов'язував її також з новизною (традиційних) ідеалів українців у дусі етнічної толерантності, тобто з офіціозом. Чомусь про це не згадується у автора статті у «Визвольному шляху» ні прямо ні опосередковано, і має особливе значення для таких кризових періодів, коли процеси суспільно-економічних деформацій безпосередньо і надовго погіршують становище дітей, загрожують молодому поколінню безробіттям, безпритульністю та іншими «соціальними лихами». Відновлювати в європейському контексті соціокультурної комунікації моральні риси «культурала, козакофіла – Дон Кіхота» означало виховати «маленького українці» у дусі дружельності, побратимства, працьовитості, життєрадісності, щиросердності. А. Макаренко вдалося пробуджувати гідність людини через три складові душі – волю, розум, почуття, тобто у дусі ідеалів патріотичного соціуму. А. С. Макаренко вплинув на латентну «реанімацію» контексту християнської еволюції освітньо-суспільного життя українського світу після жовтневої пролетарської революції

(1917 р), відтворивши самоврядну модель, де символ «Дон Кіхота» був візитівкою духу лицарства (Є. Сверстюк), попри нав'язування стереотипів комсомольсько-молодіжної свідомості, яка в Україні завжди знаходилась під впливом етнічної толерантності, каналізуючи перманентні конвульсії «бунту мас» як на теренах України, також інших «уламках» Російської імперії (О. Ананьева, Є. Борінштейн, Ю. Добролюбська, Є. Гансова, М. Цибра).

У свій час дух образу Дон Кіхота допоміг А. С. Макаренку вдало використати легальні основи в сфері українського осмислення спадщини Т. Шевченка, Л. Українки, І. Франка, В. Короленка, тих чи інших козакофільських (неомазепинських) сторін романтично-просвітницької педагогіки; його спадщина саме з цього починала системний розгляд філософії, літератури, освіти та оновлення соціокультурних підстав конституційної легітимації «Педагогічній поемі». Постнекласичний розгляд громадянської педагогіки відобразив єдність постмодерного і громадського контексту допомоги патріотичному процесу етносоціальних зрушень у сучасному постнекласичному дискурсі. У сучасній історіографії, як правило, згадуючи освітню традицію від Г. Сковороди, М. Пирогова, К. Ушинського до П. Юркевича, В. Липинського чи В. Сухомлинського..., дуже рідко користуються його спадщиною. Однак, ім'я А. С. Макаренко має бути серед тих, хто готував самостійність України, тобто серед тих дослідників, що спеціалізуються на трансформації молодіжної свідомості.

У своїй «Педагогічній поемі», що є також видатним внеском у козакофільський дух освітнього простору, відображені ідеологеми сталінського «малоросійщення» освіти, модернізуючи намагання деяких легковажних діячів українського соціокультурного простору, перекручувати спадщину видатного педагога ХХ століття. Книга

«Педагогічна поема» є найкращим художнім твором про виховання» у ХХ ст. (висновок експертів ЮНЕСКО). Творчість А. С. Макаренка зараз є великим чинником демократизації освітнього простору України; інформаційний аспект розвитку, - вплив освітосфери на зростання ролі інформаційно-комунікаційної інфраструктури у системі суспільного виробництва; підвищення рівня всіх форм освіти, науково-технічного і культурного розвитку молоді за рахунок розширення можливостей інформаційного обміну на міжнародному, національному та регіональному рівнях і, відповідно пов'язане з підвищенням ролі кваліфікації, професіоналізму і послуг праці здібностей до творчості майбутніх фахівців, як найважливіших характеристик забезпечення прав громадян. В цьому контексті етнічна толерантність має значний вплив на створення ефективної системи соціальних інститутів, умови демократичного розвитку, - вільне отримання, розповсюдження і використання інформації як найважливішого джерела нескореної України.

Необхідність переходу до інформаційного суспільства в сучасних умовах державотворення тісно пов'язана із зміною характеру впливу науково-технічного прогресу на життя людей. З кінця ХХ століття швидкість зміни технологічних укладів у виробництві, технологіях надання продукції і послуг та управління цими процесами істотно збільшилася. При цьому кардинально змінюється образ життя більшої частини населення, і, соціально-психологічна модель поведінки людей і суспільства в цілому. Одним із найважливіших показників зміни образу життя у першій половині ХХІ століття являється розвиток та використання нових інформаційно-комунікаційних технологій у всіх сферах соціального життя і діяльності, рівень виробництва і споживання суспільством інформаційних продуктів і послуг. Тому очевидним є відношення до освітосфери і розширення можливостей отримання і

застосування системи європейських цінностей для посилення громадського потенціалу і його розвитку у багатьох напрямках.

Перехід до інформаційного суспільства повністю відповідає концепції сталого розвитку – формуванню освітоцентризму, що базується на знаннях, а не екстенсифікації споживання природних ресурсів, залучення звичайної людини до скорочення відходів виробництва, вирішенню екологічних проблем, тобто реалізації благ техногенної цивілізації. Таким чином, слід відмітити, що гуманітаризація як ресурс «суспільства знань» являє собою мирну перебудову й збагачення інформаційно-комунікативної основи функціонування сучасного українського суспільства і його найважливіших ноосферних показників. Перед ними ідея ноосферогенеза (В. Вернадський) розвила метафізичні й етносоціальні обрії ще більш абстрактні - «Ніщо – Буття - Існування», відбивши єдність духовного Я в масштабі різноманітності керуючої системи «свій-чужий-інший». Потрібний зараз «інтелектуал» і «культурал», але як носії цивілізованого типу «козакофіла».

**Не вирішеною проблемою** у контексті розглянутого в історіографії залишається прояви націонал-нігілізму носіїв малоросійської меншовартості, тобто тяжіння так-званих «хохлів», «малоросів» до обожнювання стереотипів «імперської величі». Оскільки верства цивілізованих українців (пасіонаріїв) століттями винищувалась – зокрема за радянських часів, тому велика роль освітоцентризму, - як європейського засобу подолання наслідків лівого радикалізму та правого радикалізму (войовничий націоналізм).

Сила національної державності у здійсненні добра конкретного (історичного) народу, - спрямована на поступове і ситуативне знищення коренів зла, щоб еволюційно перевести стихію етногенезу в соборність націогенезу української політичної нації, що формується захищаючись від ворожих

намірів чужоземців, навіть гібридно-ситуативних проявів зла, в тому числі деяких дій войовничих політиків – сусідів. Добро абсолютно, хоча і зло не можна так просто знищити, лише спрямовуючи всю «волю політичної нації» на інновації, – зло також можна загальмувати, навіть за допомоги сукупних зусиль освіти, релігії, інноваційної економіки, зокрема підтримки «світових гравців», коли вони поступово намагаються проявити зло витіснити... Дуже часто, за псевдо-релігійною філософією, захована воля до самознищення, врешті-решт злі наміри обертаються на свою протилежність. У цьому полягає внутрішнє протиріччя соціокультурної діяльності, – як боротьба прихильників цивілізованого суверенітету за виявлення національної сутності. Метафізичний сенс етнічної толерантності в розумної політиці добросусідства, – можливий позитивний результат лише на підставах дієвої моральності, коли через силу надії козакофілів цивілізовані патріоти засуджують гріх пасивності у боротьбі зі злом, як гріховним проявом антисупільної волі. Внутрішня безглуздість зла у соціокультурному контексті визначається тим, що є соборний первісток цивілізованого націогенезу, оскільки метафізика надії узгоджує принципи Вічносущого (добро) з європейськими (загальнолюдськими) цінностями.

Обрану молодими патріотами тему негайної реалізації української ідеї вважають відомі європейські експерти вельми актуальною. «Метафізика козакофільства» у свідомості майбутніх фахівців діє через узагальнення ідеалів і тих спільнот, що у новітній час репрезентують опозиційний громадський рух (Див. Культура толерантності. С. 10-

21). Сценарій актуалізації соціокомунікативної надії для реалізації футурологічно-позитивного сенсу нашої мрії про європейські цінності в тому, щоб духовна еліта могла з'ясувати у якій мірі міфологічне знання (про козацьке минуле) несе на собі реальний відбиток сучасної метафізики національної ідеї, як часу героїчної екзистенції. Поява цивілізованої доби потребує відмови і від духу перманентного провокування «бунту мас», і, від «тихого занепаду духовності», тобто кризи ідентичності хохла -малороса. Вектори цивілізованого шляху вимагають комплексного розвитку структури підсистем кризового соціуму: виробництва, управління, науки, освіти, сфери послуг, грошово-речових операцій, медицини, охорони навколишнього середовища, побуту і сфери особистої трудової діяльності всього суспільства, звичайної людини тощо. Технічною базою гуманітаризації є комп'ютерна і телекомунікаційна техніка (персональні ЕО, електронна пошта, відеосистеми, системи штучного інтелекту), що становлять систему нових інформаційних технологій. Дух козакофіла - культура повинний забезпечити широкий доступ звичайних громадян до накопиченого в суспільстві знання (інформаційних ресурсів), постмодерна особистість має знати організаційні, технологічні, політичні та інші обмеження у сфері взаємного обміну інформації в соціальному організмі нескореної України. Слід забезпечити духовно-інформаційну захищеність навіть «маленької» людини з урахуванням інтересів держави та її установ, тих осіб з числа еліти, які використовують безмежний ресурс суспільства, поєднавши з інтелектуалізацією розвиток соціального інтелекту «маленького українця».

## СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бех В.П. Інформаційна сутність соціальних систем як онтологічна основа сучасного інтеграційного процесу. Нова парадигма: Журнал наукових праць / Гол. ред. В. П. Бех. Вип.65. Ч.1. К.: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2007. 411 с.; Аксьонова В.І. Міжкультурна комунікація як атрибут соціокультурної життєдіяльності

суспільства. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії/ Воронкова В.Г. (гол.ред) та ін.: Запоріжжя: Вид-во ЗДІА. 2011. Вип.45. С. 128-141.; Аксьонова В. І., Скловський І. З. Футурологія-філософія прогнозування політичного майбутнього України. Соціальне прогнозування та проектування політичних ситуацій... Запоріжжя; КСК-альянс, 2012, С. 83-89

2. Борінштейн Є.Р. Соціокультурні особливості мовної особистості Соціальна психологія. 2004. №5. С.63-71.:

3. Макаренко А. С. Педагогическая поэма. К. Рад. шк., 1987. 512 с.

4. Хайдеггер М. Основные понятия метафизики / Мартин Хайдеггер // Вопросы философии 1989. №9 С.108-159

## REFERENCES

1. Bech V. P. Information essence of social systems as an ontological basis of the modern integration process. *New Paradigm: Journal of Scientific Papers* / Goal. Ed. V. P. Bech. Vp.65. Part 1. К. : View of the NPU named after MP Drahomanov, 2007. 411 s.; Aksonova V. I. Intercultural communication as an attribute of socio-cultural life of society. *Humanitarian Bulletin Zaporizhzhya State Engineering Academy* / Voronkova V. G. (gol.red) and others.: Zaporizhzhia: View of ZGIA. 2011, Issue 45. P. 128-141; Aksonova V. I., Sklovsky I. Z. Futurology-philosophy of forecasting the political future of Ukraine. Social forecasting and designing of political situations ... Zaporizhzhia; KSK-Alliance, 2012, P. 83-89.

2. Borinstein Ye. R. Sociocultural features of linguistic personality Social psychology. 2004. №5. P.63-71.

3. Makarenko A.S. The pedagogical poem. K. Rad. Shk., 1987. 512 s.

4. Heidegger M. Basic Concepts of Metaphysics // Questions of Philosophy 1989. No. 9 P.108-159

**AKSENOVA, VIRA** - Candidate of Philosophy, assistant professor of professional pedagogics and social-humanitarian sciences department of Kirovograd Fliht Academy of the National Aviation University (Kropivnitsky)

E-mail: sklo\_iz@ukr.net, ORCID 0000-0001-9615-9339

## ETHNIC TOLERNTY AS THE NEED FOR POSITIVE ADOPTION OF EUROPEAN VALUES

*The article analyzes ethnic tolerance during the development of the information society, according to the attributive characteristic of the life of society, which penetrates into the educational sphere and is one of the main tasks of nation-building, - in modern conditions, the main goal of the Ukrainian state should become the subject of the implementation of the model of education centeredness, - as a factor in the humanization of a crisis society, which establishes the essence of the aforementioned ideals of the Ukrainian idea. The purpose of the article is to form a reflection of the phenomenon of ethnical tolerance is an essential feature of the processes of modern nation-building: the emergence of contours of the global information society as a complex social and controversial phenomenon in modern conditions of state formation, which is based on the formation of humanitarian conceptualization. The term "communicative-information society" includes a global unified information industry, for the development of which the development of the education system (areas of education center) is required. In Ukraine, a single socio-cultural space - a global Internet network - is being created, and an increasing role of telecommunication and radiocommunication facilities is being promoted, which promotes the development of a network and online society. **Article results:** As we can see from analysis of previously shown - it is no coincidence that education*

*is considered - as a new social concept of socio-cultural communication in the global information society. Ethnic tolerance in modern conditions affects the transformation of society, in which the reaction of the phenomenon of the "transition" of the Little Russian ethnos to the Ukrainian political nation took place; which as a historical ethnos existed in the Middle Ages in the form of the state of Kievan Rus, which today begins to actively develop in the process of developing the European direction of the Ukrainian State. **Key words:** ethnicity, tolerance, spirit of the Ukrainian political nation, autocratism, humanitarization, information and communication discourse, kozakophilism, value.*

**АКСЕНОВА В. И.** – кандидат философских наук, доцент, доцент кафедры профпедагогике и социально-гуманитарных наук, Летняя академия НАУ (Кропивницкий, Украина)

E-mail: sklo\_iz@ukr.net, ORCID: 0000-0001-9615-9339

### **ЭТНИЧЕСКАЯ ТОЛЕРАНТНОСТЬ КАК НЕОБХОДИМОСТЬ ПОЗИТИВНОГО ВОСПРИЯТИЯ ЕВРОПЕЙСКИХ ЦЕННОСТЕЙ**

*В статье дается анализ этнической толерантности при развитии информационного общества, по атрибутивной характеристике жизнедеятельности общества, проникает в образовательную сферу и является одной из главных задач нации - в современных условиях главной целью украинского государства, должно стать - субъектом исполнения модели образовательный центризм, - как фактор гуманитаризации кризисного общества, которое устанавливает сущность овеществлённых идеалов украинской идеи. Целью статьи избрано отображение феномена козакофильства, - существенной черты процессов современного нации: возникновение контуров глобального информационного общества как сложного социального и противоречивого феномена в современных условиях государства, в основе которого является становление гуманитарной концептуализации. Термин «коммуникативно-информационное общество» включает в себя глобальную унифицированную информационную индустрию, для развития которой необходимо развитие образовательной сферы (сферы образовательного центризма). В Украине создается единый социокультурное пространство - глобальная сеть Интернет, растет все больше роль средств теле- и радиосвязи, что способствует развитию сетевого и онлайн-общества. **Результаты статьи:** Как следует - из анализа указанного выше не случайно образовательная сфера рассматривается - как новый социальный концепт социокультурной коммуникации в условиях глобального информационного общества. Этническая толерантность в современных условиях влияет на трансформацию социума, в котором произошла реактуализации явления «перехода» малороссийского этноса в украинскую политическую нацию; который как исторический этнос существовал еще в средня века в форме государства Киевской Руси, который сегодня начинает активно развиваться в процессе развития европейского направления Украинского Государства. **Ключевые слова:** этничность, толерантность, дух украинской политической нации, образовательный центризм, гуманитаризация, информационно-коммуникационный дискурс, козакофильство, ценностность.*

*Стаття рекомендована до публікації д.філософ.н., проф. О. П. Пунченко (Одеса, Україна)*

*Надійшла до редколегії: 10.06.2018*

*Прийнята до друку: 15.06.2018*